আবেদনকাৰী:

আয়কৰ আয়ুক্ত, পশ্চিম বংগ

বনাম

উত্তৰদাতা:

এইচ. হিৰ্জি।

ৰায়দানৰ তাৰিখ:

১৭/০৪/১৯৫৩ তাৰিখ

পীঠ:

চাস্ত্ৰী, এম পতঞ্জলি (মুখ্য ন্যায়াধীশ)

পীঠ:

চাস্ত্ৰী, এম পতঞ্জলি (মুখ্য ন্যায়াধীশ)

মুখাৰ্জী, বি.কে.

দাস, সুধি ৰঞ্জন হাছান, ঘুলাম

উদ্ধৃতি:

১৯৫৩ এ.আই.আৰ. ৩২৪ ১৯৫৩ এছ.চি.আৰ. ৭১৪

উদ্ধৃতিৰ তথ্য :

আৰ এফ ১৯৬১ এছ চি ৬৬৩ (১৪)

আৰ এফ ১৯৬৭ এছ চি ৪৪৪ (৫,৮)

আইন:

ভাৰতীয় আয়কৰ আইন (১৯২২ চনৰ XI), ধাৰা ১০ (২) (xv)-ব্যৱসায়িক ব্যয়-হৰ্ডিং আৰু লাভজনক আইনৰ অধীনত অপৰাধৰ বাবে অপৰাধমূলক বিচাৰৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিৰক্ষাৰ বাবে ব্যৱসায়ীয়ে কৰা খৰচ -তথ্য বিচাৰি উলিওৱা- চূড়ান্ত পৰ্যায়ত।

মুখ্য টোকা:

ব্যৱসায় চলাই থকা প্ৰতিবাদীজনৰ বিৰুদ্ধে ১৯৪৩ চনৰ মজুতকৰণ আৰু লাভজনক অধ্যাদেশৰ (হ'ৰ্ডিং এণ্ড প্ৰফিটিয়াৰিং অধ্যাদেশৰ) ১৩ নং ধাৰাৰ অধীনত অযৌক্তিক মূল্যত সামগ্ৰী বিক্ৰী কৰাৰ অভিযোগত গোচৰ ৰুজু কৰা হৈছিল। অৱশেষত তেওঁক দোষমুক্ত কৰা হয় আৰু পৰৱৰ্তী বছৰৰ বাবে তেওঁৰ মূল্যায়নত দাবী কৰা হয় যে তেওঁ অভিযোগৰ বিৰুদ্ধে নিজকে ৰক্ষা কৰিবলৈ ব্যয় কৰা ১০,৮৯৫ টকাৰ ৰাশি আয়কৰ আইনৰ ১০(২)(xv) ধাৰাত "সম্পূৰ্ণৰূপে আৰু একচেটিয়াভাৱে ব্যৱসায়ৰ উদ্দেশ্যে নিৰ্ধাৰিত বা খৰচ কৰা ব্যয় "হিচাপে তেওঁৰ আয়ৰ পৰা কৰ্তন কৰিব লাগে। আপীল ন্যায়াধিকৰণে ৰায় দিয়ে যে যিহেতু ব্যক্তিগত স্বাধীনতাৰ প্ৰতি ভাবুকিৰ ইংগিত দিয়া কোনো প্ৰমাণ নাই, আৰু ইয়াৰ সম্ভাৱ্য পৰিণতি কেৱল জৰিমনাহে, প্ৰতিৰক্ষাৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য আছিল প্ৰতিবাদীৰ এজন স্বনামধন্য ব্যৱসায়ী হিচাপে সুনাম ৰক্ষা কৰা আৰু তেওঁৰ ষ্টক কম বিক্ৰীৰ পৰা ৰক্ষা কৰা। তেওঁলোকে যুক্তি দিছিল যে জৰিমনা এৰাই চলাৰ উদ্দেশ্য প্ৰতিৰক্ষাৰ মূল উদ্দেশ্যৰ সৈতে জড়িত হৈ আছে, যাৰ ফলত ইয়াক ধাৰা ১০(২)(xv)ৰ অধীনত অনুমোদিত কৰি তোলা হৈছে। উচ্চ ন্যায়ালয়ে ৰেফাৰেন্সৰ ভিত্তিত ন্যায়াধিকৰণৰ এই

তথ্যক বাস্তৱিক বিষয় বুলি গণ্য কৰি ইয়াৰ বাধ্যতামূলক প্ৰকৃতি মানি লৈছিল। পৰৱৰ্তী আপীলত: ৰায় দিছিল যে (i) ন্যায়াধিকৰণৰ তথ্য বাস্তৱিক নাছিল আৰু ৰেফাৰেন্সৰ নিৰ্ণায়ক নাছিল; (ii) বিচাৰ প্ৰক্ৰিয়া কাৰাদণ্ডৰ শাস্তিৰে শেষ হোৱাৰ সম্ভাৱনা বিবেচনা কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰাৰ বাবে আৰু বিচাৰৰ ফলত তেওঁৰ কাৰাদণ্ড হ'ব পাৰে বুলি প্ৰমাণ কৰাৰ বোজা আয়কৰ কৰ্তৃপক্ষৰ ওপৰত পেলোৱাৰ বাবে ন্যায়াধিকৰণৰ এই তথ্যৰ ক্ষতি হৈছিল; আৰু এই তথ্য সেয়েহে আদালতৰ বাবে বাধ্যতামূলক নাছিল; (iii) যিকোনো পৰিস্থিতিত, আইনখনৰ ধাৰা ১০(২)(xv)ৰ ভিতৰত খৰচসমূহক "সম্পূৰ্ণ আৰু একচেটিয়াভাৱে ব্যৱসায়ৰ উদ্দেশ্যৰ বাবে নিৰ্ধাৰণ কৰা বা খৰচ কৰা ব্যয়" বুলি ক'ব নোৱাৰি।

ব্যৱসায়িক কাৰ্যকলাপৰ সৈতে জড়িত দেৱানী গোচৰত আইনী খৰচৰ ব্যৱহাৰ বেলেগ ধৰণে কৰা হয়, এনে ক্ষেত্ৰত খৰচ বহন কৰাৰ প্ৰাথমিক বা গৌণ উদ্দেশ্য নিৰ্ধাৰণ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই, কিয়নো ই ব্যৱসায় চলোৱাৰ নিয়মীয়া পদ্ধতিৰ সৈতে সহজাতভাৱে জড়িত।

ধাৰা ১০(২)(xv)ৰ অধীনত আইনী খৰচ কৰ্তনযোগ্য নে নহয় সেয়া আইনী কাৰ্য্যবিধিৰ প্ৰকৃতি আৰু উদ্দেশ্যৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে, চূড়ান্ত ফলাফলৰ ওপৰত নহয়। এইদৰে, ধাৰা ১০(২)(xv) প্ৰয়োগৰ বাবে সফল আৰু অসফল প্ৰতিৰক্ষাত কৰা খৰচৰ মাজত কোনো পাৰ্থক্য থাকিব নালাগে।

জে বি আদৱানী বনাম আয়কৰ আয়ুক্ত ([১৯৫০] ১৮ আই.টি.আৰ. ৫৫৭) উল্লেখ কৰা হৈছে। আয়কৰ আয়ুক্ত বনাম প্ৰখ্যাত দৰভংগাৰ মহাৰাজাধিৰাজ ([১৯৪২] এল. আৰ. ৬৯ আই.এ. ১৫)।

ৰায়:

দেৱানী আপীল অধিকাৰক্ষেত্ৰ: দেৱানী আপীল নং ৭৫, ১৯৫২।

১৯৫০ চনৰ আয়কৰ ৰেফাৰেন্স নং ৪৬-ত কলিকতাৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ (মুখ্য ন্যায়াধীশ হেৰিছ আৰু ন্যায়াধীশ বেনাৰ্জী) ১৯৫১ চনৰ ১৬ জানুৱাৰী তাৰিখৰ ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা আপীল।

আপীলকাৰীৰ হৈ চি. কে. ডাফটাৰী, ছলিচিটৰ জেনেৰেল ফৰ ইণ্ডিয়া (জি এন যোশী সহিতে)

প্ৰতিবাদীৰ হৈ এন. চি. চেটাৰ্জী (পি. কে. সেন গুপ্তৰ সৈতে)

১৯৫৩, ১৭ এপ্ৰিল। আদালতৰ ৰায়দান দিছিল মুখ্য ন্যায়াধীশ পতঞ্জলি শাস্ত্ৰীয়ে - ইয়াত প্ৰতিবাদীৰ সপক্ষে ভাৰতীয় আয়কৰ আইন, ১৯২২ (ইয়াৰ পিছত আইন বুলি কোৱা হ'ব)ৰ ধাৰা ৬৬ এ -ৰ অধীনত এটা ৰেফাৰেন্সৰ উত্তৰ দি কলিকতাৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ে দিয়া ৰায়দানৰ পৰা এই আপীল কৰা হৈছে।

প্ৰতিবাদীজনে বেংগল প'টাৰীজ লিমিটেডৰ বিক্ৰী এজেন্ট হিচাপে কাম কৰে আৰু তেওঁ অধ্যাদেশৰ ৬ নং ধাৰাত যুক্তিসংগত বুলি গণ্য কৰাতকৈ অধিক মূল্যত সামগ্ৰী বিক্ৰী কৰাৰ অভিযোগত ১৯৪৩ চনৰ হ'ৰ্ডিং এণ্ড প্ৰফিটিয়াৰিং অধ্যাদেশৰ ১৩ নং ধাৰাত গোচৰৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হৈছিল। ১৯৪৪ চনৰ আগষ্ট মাহত বিচাৰৰ পূৰ্বে প্ৰতিবাদীৰ ব্যৱসায়িক চৌহদত তালাচী চলোৱা হৈছিল আৰু তেওঁৰ ষ্টকৰ এটা অংশ জব্দ কৰা হৈছিল। ১০,৮৯৫ টকা খৰচ কৰি প্ৰতিবাদীয়ে গোচৰটোৰ সন্দৰ্ভত নিজৰ যুক্তি আগবঢ়াইছিল, যাৰ ফলত ১৯৪৫ চনৰ ১৬ ফেব্ৰুৱাৰীত তেওঁক দোষমুক্ত কৰা হৈছিল। ১৯৪৫-৪৬ চনৰ আয়কৰ মূল্যায়নত প্ৰতিবাদীয়ে ধাৰা ১০(২)(xv) আইনৰ অধীনত তেওঁৰ ব্যৱসায়িক লাভৰ পৰা ১০,৮৯৫ টকা কৰ্তন কৰিব বিচাৰিছিল। আয়কৰ বিষয়াই এই দাবী নাকচ কৰিলেও আপীল সহকাৰী আয়ুক্তই অনুমোদন জনায়। কলিকতা বিচাৰপীঠৰ আয়কৰ আপীল ন্যায়াধিকৰণে এই সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰে। ইয়াৰ পিছতে পশ্চিম বংগৰ আয়কৰ আয়ুক্তই আইনখনৰ ৬৬-এ ধাৰাত উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ সিদ্ধান্তৰ বাবে গোচৰ দাখিল কৰিবলৈ ন্যায়াধিকৰণক অনুৰোধ জনায়। ন্যায়াধিকৰণে এই প্ৰশ্নটো আদালতৰ ওচৰলৈ প্ৰেৰণ কৰে- "এই পৰিস্থিতিত ন্যায়াধিকৰণে এই কথা দৃঢ়তাৰে কোৱাটো শুদ্ধ আছিল নেকি যে অপৰাধমূলক কাৰ্য্যবিধিৰ ৰক্ষাৰ বাবে ব্যয় কৰা ১০,৮৯৫ টকা ভাৰতীয় আয়কৰ আইনৰ ধাৰা

১০(২)(xv)-ৰ অধীনত সম্পূৰ্ণৰূপে আৰু একচেটিয়াভাৱে ব্যৱসায়ৰ উদ্দেশ্যে ব্যয় কৰা হৈছে?"

আয়কৰ বিষয়াই পছন্দ কৰা আপীল খাৰিজ কৰাৰ সময়ত ন্যায়াধিকৰণে লক্ষ্য কৰিছিল যে:

"মন কৰিবলগীয়া যে এনে গোচৰত দোষী সাব্যস্ত হ'লে কাৰাদণ্ডৰ সন্মুখীন হ'ব পাৰে বুলি কোনো প্ৰমাণ পোৱা নাই, গতিকে ব্যক্তিগত স্বাধীনতাক বিপন্ন হোৱাৰ প্ৰশ্নটো বিবেচনা কৰা হোৱা নাই। ব্যক্তিগত স্বাধীনতা বিপন্ন হোৱাৰ সম্ভাৱনা আছিল বুলি প্ৰশ্নটো আমাৰ দ্বাৰা বিবেচনা কৰা নহ'ব.................. এই গোচৰত ব্যক্তিগত স্বাধীনতাৰ প্ৰতি ভাবুকি অহাৰ কোনো প্ৰমাণ অবিহনে আমি কেৱল স্বীকাৰ কৰিব পাৰো যে দোষী সাব্যস্ত হোৱাৰ ফলত প্ৰতিবাদীজনৰ বাবে জৰিমনা বিহা হ'ব। জৰিমনা এৰাই চলাৰ ইচ্ছা থাকিব পাৰে যদিও ই প্ৰতিৰক্ষাৰ মূল উদ্দেশ্যৰ সৈতে জড়িত হৈ আছে – এজন ভাল ব্যৱসায়ী হিচাপে প্ৰতিবাদীৰ সুনাম বজাই ৰখা আৰু আদালতে তেওঁৰ দাম অযুক্তিকৰ বুলি গণ্য কৰিলে তেওঁৰ ষ্টকৰ কম বিক্ৰী ৰোধ কৰা। গতিকে প্ৰতিৰক্ষাক মূলতঃ এই ব্যৱসায় সম্পৰ্কীয় লক্ষ্যসমূহৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি কৰা বুলি গণ্য কৰা হয়।"

ৰেফাৰেন্সৰ ওপৰত দিয়া আদেশত মপথ্য ন্যায়াধীশ হেৰিছে (যাৰ লগত ন্যায়াধীশ বেনাৰ্জীয়েও সন্মতি দিছিল) মন্তব্য কৰিছিল:

"ব্যৱসায়িক বা পেছাদাৰী ব্যক্তিৰ সুনাম ৰক্ষা কৰা প্ৰতিটো ফৌজদাৰী বিচাৰত সম্ভাব্য জৰিমনা বা কাৰাদণ্ডৰ ভয় সদায়ে থকা উচিত। কিন্তু ন্যায়াধিকৰণে জোৰ দি কয় যে এই গোচৰত এনে উদ্বেগ ব্যৱসায়টোৰ ভাল নাম সুৰক্ষিত কৰাৰ সৈতে ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। গতিকে ফৌজদাৰী বিচাৰত প্ৰতিৰক্ষাৰ বাবে ব্যয় কৰা ধনক কেৱল আৰু একচেটিয়াভাৱে ব্যৱসায়ৰ উদ্দেশ্যত ব্যয় কৰা হৈছিল। এইটো এটা তথ্যৰ সন্ধান আৰু আমাৰ বাবে বাধ্যতামূলক।"

বিদ্বান ন্যায়াধীশসকলে বম্বে উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ জে বি আদৱানী বনাম আয়কৰ আয়ুক্ত(১)ৰ এটা ৰায়ৰ উল্লেখ কৰি আগবাঢ়িল-আৰু ৰায় দিলে যে প্ৰতিবাদীয়ে তাত উল্লেখ কৰা দুয়োটা পৰীক্ষাকে এনে গোচৰত প্ৰযোজ্য বুলি সন্তুষ্ট কৰিলে : তেওঁৰ

বিৰুদ্ধে অভিযোগ উত্থাপন কৰা হৈছিল ব্যৱসায়ৰ সাধাৰণ কালছোৱাত হোৱা লেনদেনলৈ আৰু তেওঁৰ পৰা ব্যৱসায়ী হিচাপে চাৰ্জ লোৱা হৈছিল। যদি এই দুটা পৰীক্ষা সন্তুষ্ট হয় আৰু আদালতে এই সিদ্ধান্তত উপনীত হয় যে ব্যয় কৰাৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য ব্যৱসায়ৰ ভাল নামটো সুৰক্ষিত কৰা, তেন্তে ক'ব পাৰি যে ব্যয় সম্পূৰ্ণৰূপে আৰু একচেটিয়াভাৱে ব্যৱসায়ৰ উদ্দেশ্যৰ বাবে কৰা হৈছিল। সেই অনুসৰি বিদ্বান ন্যায়াধীশসকলে তেওঁলোকক উল্লেখ কৰা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ হ'ব বুলি দিলে। তেওঁলোকে অৱশ্যে আইনখনৰ ধাৰা ৬৬-এ (২)ৰ অধীনত প্ৰমাণপত্ৰ প্ৰদান কৰে যে এই আদালতত আবেদনৰ বাবে এই গোচৰটো উপযুক্ত।

আমি এই কথাত একমত হ'ব নোৱাৰো যে ন্যায়াধিকৰণৰ তথ্য, যাৰ উল্লেখ কৰা হৈছে, সেয়া তথ্যৰ তথ্য হিচাপে আদালতৰ বাবে বাধ্যতামূলক আৰু উল্লেখৰ নিৰ্ণায়ক। ন্যায়াধিকৰণৰ এই তথ্যত ক্ষতিকাৰক হৈছে কাৰণ প্ৰতিবাদীৰ দোষী সাব্যস্ত আৰু কাৰাদণ্ডৰ ফলত অপৰাধমূলক কাৰ্য্যবিধি সমাপ্ত হোৱাৰ সম্ভাৱনা বিবেচনা কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰা হৈছে। কোৱা হৈছে যে প্ৰতিবাদীৰ বিৰুদ্ধে ১৩ নং ধাৰাত গোচৰ চলোৱা হৈছিল য'ত উল্লেখ আছে: "যি কোনোৱে এই অধ্যাদেশৰ বিধান উলংঘা কৰে তেওঁক পাঁচ বছৰলৈকে কাৰাদণ্ড বা জৰিমনা বা দুয়োটাৰে শাস্তি দিয়া হ'ব।" প্ৰতিবাদীৰ বিৰুদ্ধে ৬ নং ধাৰা উলংঘা কৰাৰ অভিযোগ উত্থাপন কৰা হৈছে, যিটো ধাৰা (১)ৰ অধীনত ডিলাৰ বা উৎপাদকসকলক অযুক্তিকৰ বিবেচনাৰ বাবে কোনো সামগ্ৰী বিক্ৰী কৰাত বাধা আৰোপ কৰা হৈছে। উপ-ধাৰা (২)ত "অযুক্তিকৰ বিবেচনা"ৰ সংজ্ঞা দিয়া হৈছে। অধ্যাদেশখনৰ প্ৰণেতাসকলে এই অপৰাধক সামাজিকভাৱে ক্ষতিকাৰক বুলি গণ্য কৰিছিল, যাৰ বাবে প্ৰতিৰোধমূলক শাস্তিৰ প্ৰয়োজন আছিল। দোষী সাব্যস্ত হোৱাৰ বাবে সম্ভাব্য কাৰাদণ্ডৰ শাস্তি প্ৰমাণ কৰাৰ বোজা আয়কৰ কৰ্তৃপক্ষৰ ওপৰত আছে বুলি যুক্তি দিয়াটো ভুল। অপৰাধৰ গুৰুত্ব স্পষ্ট, আৰু কাৰাদণ্ডৰ সম্ভাৱনা নোহোৱাকৈ, দোষী সাব্যস্ত হোৱাৰ সম্ভাৱনা আৰু জৰিমনাহে আছে বুলি কোৱাটো ভিত্তিহীন। দোষী সাব্যস্ত আৰু জৰিমনা বিহাৰ সম্ভাৱনাক আওকাণ কৰিব পাৰি বুলি কোৱা কথাষাৰৰ সৈতে আমি একমত নহয় কাৰণ ই মূল প্ৰতিৰক্ষা উদ্দেশ্যৰ সৈতে জড়িত। এই যুক্তি ত্ৰুটিপূৰ্ণ, কিয়নো ই অধ্যাদেশৰ অধীনত বিচাৰ চলোৱাৰ অন্তৰ্নিহিত বিপদক ভুল বুজায়। এনে তথ্য গুৰুতৰভাৱে ত্ৰুটিপূৰ্ণ আৰু আদালতে ৰেফাৰেন্সটোক সম্বোধন কৰাৰ সময়ত ইয়াক

বাধ্যতামূলক বুলি গণ্য কৰা উচিত নহয়। উষ্চ ন্যায়ালয়ে অপৰাধমূলক বিচাৰত প্ৰত্যাহ্বান স্বীকাৰ কৰে য'ত প্ৰতিৰক্ষাৰ লক্ষ্য হৈছে কোনো ব্যৱসায় বা পেছাদাৰী ব্যক্তিৰ সুনাম সুৰক্ষিত কৰা। এনে ক্ষেত্ৰত জৰিমনা বা কাৰাদণ্ডৰ অহৰহ ভাবুকিৰ বাবে আদালতে নিৰ্ধাৰণ কৰাটো কঠিন হৈ পৰে যে প্ৰতিৰক্ষাৰ বাবে কৰা খৰচক "ব্যক্তিগত খৰচ" বুলি গণ্য নকৰিলেও "উদ্দেশ্যসমূহৰ বাবে সম্পূৰ্ণৰূপে আৰু একচেটিয়াভাৱে ব্যয় কৰা বা ব্যয় কৰা ব্যয়" বুলি গণ্য কৰিব পাৰি অফ দ্য বিজনেছ।" প্ৰতিবাদীৰ অধিবক্তাই স্বীকাৰ কৰে যে কোনো নজিৰ নাই য'ত কোনো ব্যক্তিয়ে তেওঁলোকৰ ব্যৱসায়িক বা পেছাদাৰী কাৰ্যকলাপৰ সৈতে জড়িত অপৰাধমূলক বিচাৰৰ ৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত কৰা খৰচক আয়কৰৰ উদ্দেশ্যে লাভ বা লাভৰ মূল্যায়নত কৰ্তন হিচাপে অনুমতি দিয়া হৈছিল।

যুক্তিৰ সময়ত কেইবাটাও গোচৰৰ উল্লেখ কৰা হৈছিল য'ত ব্যৱসায়িক বিষয়ৰ সৈতে জড়িত দেৱানী গোচৰত আইনী খৰচ লাভৰ গণনাত কৰ্তন হিচাপে অনুমতি দিয়া হৈছিল। তেনে এটা উদাহৰণ হ'ল দৰভংগাৰ আয়কৰ আয়ুক্ত বনাম মহাৰাজাধিৰাজ, য'ত প্ৰিভি কাউন্সিলে ৰায় দিছিল যে কোনো কোম্পানীক পুঁজিৰ বাবে ষড়যন্ত্ৰ, ভুল বৰ্ণনা, চুক্তি ভংগৰ সৈতে জড়িত ধন ঋণদাতাৰ বিৰুদ্ধে গোচৰৰ ৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত লোৱা আইনী অভিযোগৰ কথা বিবেচনা কৰা হৈছিল ব্যৱসায়িক ব্যয় হিচাপে অনুমোদিত। দেৱানী গোচৰৰ সৈতে জড়িত গোচৰসমূহত আইনী খৰচৰ প্ৰাথমিক বা গৌণ উদ্দেশ্যৰ বিষয়ে কোনো বিতৰ্ক নহয়, অপৰাধমূলক বিচাৰৰ দৰে য'ত প্ৰতিৰক্ষা কৰাটো সম্ভাৱ্য দোষী সাব্যস্ত আৰু শাস্তি এৰাই চলাৰ সৈতে ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। সফল আৰু অসফল প্ৰতিৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত আইনী খৰচৰ সন্দৰ্ভত বোম্বাই গোচৰত যি পাৰ্থক্য কৰা হৈছে সেয়া বৈধ বুলি আমি বৰ্তমান নিশ্চিত নহয়। ধাৰা ১০(২)(xv)ৰ অধীনত কৰ্তনযোগ্যতা ব্যৱসায়ৰ লাভ গণনাৰ সৈতে জড়িত আইনী প্ৰক্ৰিয়াৰ প্ৰকৃতি আৰু উদ্দেশ্যৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে, চূড়ান্ত ফলাফল নিৰ্বিশেষে। আয়কৰ মূল্যায়ন বছৰি হয় আৰু একাধিক আদালতৰ পৰ্যায়ৰ সৈতে জড়িত দীঘলীয়া আইনী প্ৰক্ৰিয়াৰ সমাপ্ত নোহোৱালৈকে পলম কৰিব নোৱাৰি।

আমি আবেদন মঞ্জুৰ কৰি প্ৰশ্নৰ উত্তৰ নেতিবাচক উত্তৰেৰে দিওঁ। বৰ্তমানৰ আপীল আৰু নিম্ন আদালতৰ কাৰ্য্যবিধি দুয়োটাৰে বাবে আপীলকাৰীয়ে খৰচৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগিব।

আপীলকাৰীৰ এজেন্ট: জি. বি. ৰাজাধ্যাক্ষ।

উত্তৰদাতাৰ বাবে এজেন্ট: এছ. চি. বেনাৰ্জী।

অনুবাদক- মায়াশ্ৰী মহন্ত, জ্যেষ্ঠ অনুবাদক, অনুবাদ শাখা